

INHOUD

KRANT

- Voet 13
- Dashcam 16
- Echte verf 19
- De j van jas 22
- Bamboesuiker 25
- Sterren 28
- Dijken 31
- Mysterie 34
- Het platteland 37
- Bever 40
- Theedrinkers 43
- Aan de deur geklopt 46
- Zelf weten 49
- Pats 52
- Achteruitrijden 55
- Koe 58

Ekster in lift	61
Chips	64
Sky From Stone	67
Doos	70
Doos (2)	73
Veters	76
Brood	79
Groente	82
Gasten	85
Regisseur	88
Hangplek	91
Niets	94
Mannen onder elkaar	97
Vissen	100
Kip	103
HOLLANT	106
De gebeurtenissen in Amerika	109
Stamppot	112
Fotowinkel	115
Jan Wolkers	118
Recensie	121
Rituelen	124
Geluidsman	127
Loopje	130
Kutfiets	132
Vuurtje	135
Blauwe deur	137
Vasthouden	140

Trommelen	143
Sam Outlaw	146
Dood	149
Bewegen	152
Vluchteling in huis	155
Zomer	158
Beautycase	161

ARTIS

Respect	167
Nicolien	169
De fijnste poep	171
Verhullende plant	173
Jacuzzi	175
Pinguïns krijgen vis	177
Buurtsuper	179

NIEUWE FEITEN

Roze jurkje	187
Binnenkant	189
Stil	191
Laserstraal	193
Mime	195
Verse vis	197
Vakantie	199
Leuke auto	201

Coax	203
Knal	206
Luchtje kopen	208
Ass	210
Vriendschap	212
Onvolkomenheden	214
Kwartetten	216
Wit	218
Fruit	220
Inparkeren	222
Troost	224
Dien	226
Volkswagen	228
Modekoning	230
Onvergetelijk	232
Erg	234
Slurf	236
Ondertussen in Polen	238
High Noon	241
Kunst	243
Bladerdeeg	245
Gluren	247
Kinderboek	249
Grens	251
Leuke schoenen	253
Maskers	255
WE	257
Boom	259

Tso	261
Ober	263
Pulled	265
Amerika	267
Pepermolen	269
Theedrinkers (2)	271
Theater	273
Grote verrekijker	275
Veer	277
Zoek	279
Vrouw	281
Oscar	283
Kunst (2)	285
Beer	287
Gehaktbal	289
Natte Bami	291

OP REIS

De smaak van een tomaat	295
Pata Negra	298
Chips (2)	301
Gefeliciteerd	304
Paradijs	307
Arabia	310

VOET

Het is algemeen bekend dat ik een bijna fysieke reactie vertoon op het programma *Ik vertrek*. Als ik een vrouw met een mobiele telefoon in haar hand bij een hek zie staan en ik hoor haar zeggen: ‘That building from stones, with the roof on it, is that also from us?’, waarna ze tegen haar man zegt: ‘Nee, het is toch niet van ons’, dan moet ik daarna minimaal een dag zwijgend op bed liggen.

Toch bestaat er nu een programma dat mij nog meer aangrijpt. Het gaat om *Naar het einde van de wereld* van Floortje Dessing. De titel zegt het al. Ik wil naar mijn ijskast, naar mijn boekenkast of eventueel naar mijn Turkse bakker om daar de politiek door te nemen (‘Graag vier van die ringen met sesamzaad, doe!’), maar zeker niet naar het eind van de wereld.

Nu kan je zeggen: dat hoeft ook niet, want dat doet Floortje al, maar zo werkt het niet. Als ik naar het pro-

gramma kijk, ben ik Floortje. Zo gaat het ook bij *Ik vertrek*. Die mensen staan ergens in Roemenië op een vlakte vol ongebluste kalk en zeggen: 'Hier komt dan de eerste camping voor invalide homoseksuele nudisten.' Ik voel dan wat die mensen zouden moeten voelen. Ik wil dood.

Floortje stapt onbekommerd aan boord van boten waar ik schreeuwend van weg zou hollen. Het is vooral het onbekommerde plezier dat mij sloopt. Floortje lijkt overal zin in te hebben en ziet nooit problemen. Ik heb nergens zin in en zie overal problemen. Voor Floortje is water iets waar je overheen vaart, voor mij is water iets dat langzaam je longen vult, terwijl je wanhopig zoekt naar het lampje dat aan moet gaan als het in contact komt met water.

Het minst begrijp ik van Floortjes vertrouwen in de medemens. Zij ziet iedere persoon als een prettige gesprekspartner. Ze reist naar een eilandje van 400 meter breed en 1200 meter lang, ze weet dat ze daar enkele dagen zal doorbrengen met een zekere Philip, die 33 jaar geleden naar het eiland is vertrokken en nooit meer is teruggekomen, en toch heeft ze er zin in.

Ik zou doodsbang zijn voor de conversatie. Want zo gaat het: er wordt wat gefilmd, Philip laat zien hoe hij zelf zijn verstandskies heeft getrokken, hij schraapt een levend dier uit zijn huid, kijkt samen met Floortje naar de horizon, zegt: 'Dit is het, verder is er niets' en daarna gaat de camera uit. Ik zou doodsbang zijn voor de conversatie die dan volgt.

Die Philip wil natuurlijk in één keer alles inhalen. Misschien vertelt hij zes uur lang over een heel goede film die hij ooit heeft gezien. ‘En dan gaat ze douchen en dan wordt ze ongesteld, maar ze begrijpt dat niet.’ Dat kan zomaar, dat je aan het eind van de wereld met iemand zit te lullen over een film uit 1976. Die Philip houdt misschien van modelbouw en hij laat je een molen zien die hij heeft gemaakt van aangespoelde stukjes hout. En dan moet je luisteren. Hij laat opeens zijn voet zien en zegt: ‘Raak eens aan.’ Hem aankijken en dan weten dat je pas vier dagen later weer wordt opgehaald.

DASHCAM

Sinds een week heb ik een dashcam in mijn auto. De Russen hebben er ook allemaal een, dus zo gek is dat niet. Door de Russen heb ik de dashcam ontdekt. Er kan in Rusland geen varken worden aangereden, of het wordt gefilmd. Dat is wat Russen graag doen, per ongeluk een zeug in de flank rammen, het beest dertien keer om zijn as laten rollen en dan snel naar huis rijden om, onder het genot van een gekookte aardappel met augurk, de vertraagde beelden te bekijken.

Dat sprak mij wel aan. Niet van dat varken, maar dat al die prachtige autoritten van mij nu eens goed werden gedocumenteerd. Dat mijn kleinkinderen later kunnen zien hoe opa Nico vloekend naar de Digros rijdt om een spitskool te kopen. Niemand rijdt mooier naar Alkmaar. Dat heb ik al van verschillende mensen gehoord. Ze zeggen het allemaal op een andere manier, maar het komt steeds op hetzelfde neer: mensen genieten van mijn rijstijl.

Ik wil dat delen met anderen. Mijn weergaloos invoegen op de snelweg, verdwijnt nu in een zwart gat. Met een dashcam wordt dat eindelijk voor het nageslacht bewaard.

Laat ik eerlijk zijn. Ik had het hier ook kunnen verzwijgen, maar de eerste dag heb ik de camera verkeerd om gemonteerd. Daar kwam ik, na zes uur magistraal bochtjes aansnijden en schitterend voorrang verlenen, thuis pas achter, toen ik de beelden terugkeek. Zes uur lang had ik mijn eigen paniekkop gefilmd. Ik ben dat toch gaan kijken. Aan het trekken van mijn mond zie je dat ik ga inhalen. Als ik rechts afsla, dan doe ik iets heel geeks met mijn linkeroog. Dat wist ik helemaal niet en nu wel.

Ik praat veel tijdens het rijden. Wist ik ook niet. Vaak dezelfde zinnnetjes, zoals: 'Ja ja, paupertje, met je rode hoerenbak, over mijn reet dat ik jou ertussen laat' of 'Ja, kutje, met je herenkapsel, doorrijden, in je boodschappenwagentje.'

De dagen daarna heb ik de dashcam gebruikt waarvoor hij is bedoeld: het filmen van bijna-ongelukken. Want dat is wat er gebeurt. Als dashcamgebruiker wil je rottigheid vlak voor je. Duizend liter blanke vla over de weg, vrachtwagens die recht op je af komen suizen, dronken bestuurders die vlak voor je, midden op een snelweg, kordaat rechts afslaan en zich dwars door een AC-Restaurant heen ploegen. Dat zijn beelden waar een dashcamhobbyist van droomt.